

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 1. 2008, čj. PRÁV-3908/07-8, UOOUX000WB3Z, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011, čj. 5 Ca 64/2008 - 42, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutím ze dne 30. 8. 2007, sp. zn. INSP2-2678/07-29, uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 5 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že jako správce osobních údajů subjektů údajů neoprávněně předal dalšímu subjektu osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa a datum odeslání celkem 16673 zdravotnických pracovníků, zapsaných ke dni 11. 5. 2005 v Registru zdravotnických pracovníků způsobilých k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu Ministerstva zdravotnictví podle zákona č. 96/2004 Sb.

[2] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 4. 1. 2008, čj. PRÁV-3908/07-8, UOOUX000WB3Z, zamítl rozklad žalobce a potvrdil shora specifikované správní rozhodnutí.

[3] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2011, čj. 5 Ca 64/2008 - 42, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť správní řízení bylo zahájeno až po uplynutí jednorroční prekluzivní lhůty dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb.

[4] Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž taktéž navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[5] Žalobce vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného.

[6] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[7] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věta před středníkem, kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním tří objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele (zde žalovaného) nenahraditelnou újmu, a to současně za podmínky, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

[8] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného i osobu zúčastněnou na řízení) stanoveny shodně, avšak budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, a to podle toho, která z procesních stran je uplatní. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude zpravidla vyhrazeno ojedinělým případům, které zákon spojuje s hrozbou nenahraditelné újmy.

[9] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání hrozby nenahraditelné újmy, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím městského soudu, nese v dané věci stěžovatel. On sám tedy musí tuto hrozbu jednak dostatečně určitě tvrdit a jednak i náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy.

[10] Uvedeným požadavkům stěžovatel v posuzovaném případě nedostál. V kasační stížnosti toliko požádal o přiznání odkladného účinku, aniž by rozvedl, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje onu hrozbu nenahraditelné újmy. Z jeho návrhu nelze seznat, v čem spočívá onen výjimečný a závažný stav způsobený výkonem napadeného rozsudku, který by nebylo možné později nijak odčinit. Důvodnost přiznání odkladného účinku nadto nelze dovodit ani z obsahu kasačních bodů, vztahujících se k vytýkané nezákonnosti rozsudku městského soudu. Samotným zrušením rozhodnutí stěžovatele a vrácením věci k dalšímu řízení nebyla stěžovateli stanovena žádná povinnost a nenastaly zde ani právní následky, které by pro něj mohly představovat nenahraditelnou újmu.

S odkazem na shora uvedené důvody nepřiznal Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti. Z téhož důvodu se pak ani nezabýval zbývajícími dvěma podmínkami stanovenými v § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uzavírá, že usnesení o

přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj nikterak předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu